

דני פלץ:

„עם ישראל אוהב להשתתף במופעי סקס!“

לפני שנתיים, כשהעלה מאיר רמז את מופעו הוולגרי שכלל שעשועוני סקס, ומילא אולמות בסדר גודל של קולנוע תל-אביב, רעשה כל הארץ: לאן הירדדנו? לאיזה תת-רמה?

לאחרונה הזדמן לי לחזות בחלקים ממופע דומה לזה של רמז, זוגות, זוגות, על אף הפירסומים על המופע בעמודי הפירסומות השונים בעיתונות, הפעם עובר העניין בשקט יחסי.

האם השתנו הנורמות בארץ? שוחחתי על כך עם מפקד המופע דני פלץ, שהרקורד המיקצועי שלו כולל כמה שנות אמרגנות לזמר יהורם גאון, הכשרה כמוסיקאי ונגינה בחצוצרה, הצגות-לילדים, רקע די מפתיע, בהתחשב בתדמית הנוצרת בעיקבות המופע, פלץ אינו מתבייש בקטע הזה בקריירה שלו:

אני מציע מופע שניתן להגדירו כ„עיסקת הבידור ההוגנת ביותר בגוש דן“, במחיר זול — 15 שקלים — אני נותן: בינגו, תצוגת-אופנה, שעשועונים ופרסים, סרט, אגב, רק צפייה בסרט לבדה עולה ארבעה-חמישה שקלים, נכון? אדם נכנס למופע שלי כ־10 בערב, ויוצא כ־2 בלילה.

● **איך הגעת להרכב ולתוכן של המופע?**

הגיתי את הרעיון על פי מישחקי-לילה שעושים זאב ענר, מושיק טימור ושמואל שי. יש לכך הצלחה איריה, ככלל, שמת

מופעים

לב שעם-ישראל אוהב להשתתף, להיות פעיל במופעים.

● **עיקר הפעילות במופע שלך היא סביב סקס.**

נו, אז מה? סקס תמיד שבר קופות. זוכרת את הטנגו האחרון בפאריס? ומה עם הסרט הנוכחי ששובר-קופות — תשעה וחצי שבועות של תשוקה? ראית אצלי סקס? הכל מרומז, מסביב: אני נותן את זה כבטיפה של בידור, ועובדה שזה עובר, המופע רץ כבר תישעה חודשים, וברגע זה, אני יכול להראות לך, אני משובץ לעוד חצי שנה!

● **ומה בדבר הרמה של המופע? אתה שלם עם זה?**

אני אמרגן מיסחרי, איפה שניתן לגרוף כסף — אני שם! אין לי שום מסר, חוץ מזה שהאולמות יהיו מלאים, אין היצע למשהו — גם אם הוא נחשב לזול — אם אין לו ביקוש, ואם המופע הזה רץ תישעה חודשים, ובכל פעם צפו בו 800 איש — אז סימן שיש לו ביקוש.

● **לסיכום: זה הפיתרון שאתה מציע לשוק הבידור במצב-הבלבול הנוכחי?**

זה ואחרים, צריך להסתכל על מה שעושים המפיקים שאינם בוכים — פשגל, צמח, טלית — וליישם את הסיבות והמרכיבים להצלחתם. יומרות זה דבר יפה, גם לי היו פעם, אז הבאתי את בתו של הסופר המפורסם דילן תומס, כדי שתעלה ערב מיצירותיו של אביה, מבקרי-האמנות ועיתונאים התמוגגו, כרטיסים? מכרתים! 28

לאה רבין:

„לקח לנו שנים לפרוץ את המעגל!“

ביום השני התפזרו אלו"ט (אגודה לטיפול בילדים אוטיסטים) ברחבי הארץ ובעזרת יחסי-ציבור ניסו לגייס כמה שיותר כספים לשיפור מצבם של כמה מאות האוטיסטים בישראל. מכיוון שהציבור, כך התרשמתי, מתקשה להבדיל בדיוק בין ימיה-הנורמות השונים, כגון „נר לעיוור“, ובין האגודות הוולונטריות השונות המטפלות במומים השונים, פניתי ללאה רבין, יושב-ראש אגודת אלו"ט.

● **מדוע התנדבת לעמוד דווקא בראשה של אלו"ט, ולא אגודה וולונטרית אחרת?**

הגעתי לפני 12-11 שנים בערך, פעילים באגודה פנו אליי, יצחק היה אז ראש-המשלה, הם פשוט חיפשו משהו ידוע שיצמד בראשה-האגודה, ויעזור להם לפרוץ את חומת האנונימיות שהיתה סביבם, לא היתה אז מודעות לנושא, גם יחד איתי — זה לא היה קל, זה לקח כמה שנים טובות, עד שפרצנו את המעגל.

● **לאילו מטרות ספציפיות, אתם אוספים כעת כספים?**

יש לנו בית-ספר מיוחד, הכולל כיתות-לימוד קטנות, ילד אוטיסטי וקוק למיגרית קטנה במיוחד, למען חמישה ילדים פועלים שני צוותי-לימוד, מדובר על יוסי-לימורים ארוך, מכאן תביני כמה כסף זה עולה, בחלקו הראשון של היום מלמדים מורים, ובחלקו השני — מדריכים, חוץ מזה, אנו צריכים כספים

אוטיסטים

כדי להעביר לאטיסלאט חולים מבתי-חולים לחולי-נפש לאן שהם שייכים באמת.

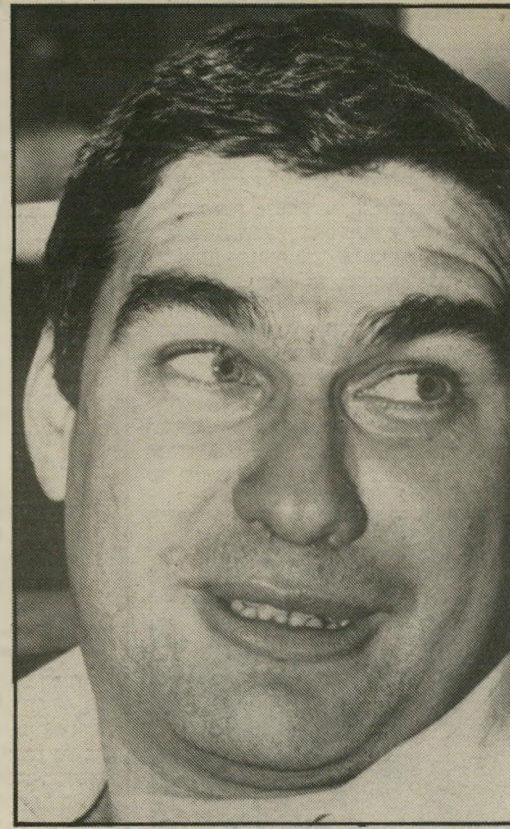
● **לאן?**

אז הנה, היום היה לנו חג: חנכנו כפר-נוער לילדים אוטיסטים. קראנו אותו על שם עופר אביגדורי ז"ל, שסבו הרגו והתאבד אחרי כן מרוב יאוש, זה היה אסון כבר ביותר למישפחה, ונתורה טראומה, כשהורענו להם היום שהמוסד ייקרא על שם עופר — אל תשאלי איזו התרגשות אחזה בהם! הכספים שאנו אוספים מיועדים גם להקמת הכפר.

● **שיטת ימיה-הנורמה — לרכז את כל הפירסום והמאמצים פעם בשנה — נראית לך מוצלחת?**

זה לא פעם בשנה, הנה האירוע שסיפרתי לך על כפר-הנוער, מה שנכון הוא, שפעם בשנה אנחנו מושיכים את האש אלינו, ואם זה כך ופועל כמנוף ומצליח למקד את כל תשומת-הלב אלינו — או גם זה לטובה, הציעו לא פעם לאגד את בעלי-המום למיניהם תחת מיסריה אחת, זה לא נכון לעשות את זה, הדרכים הן שונות, הבעיות הן שונות, כל קבוצה ובעיותיה.

הבעיה העיקרית של ילד אוטיסטי הוא חוסר-קשר עם הסביבה, זה עושה אותו מאוד מתוסכל ואומלל ומפיל מעמסה עצומה על ההורים — לא ניתן להוריד ממנו את העניינים לרגע, מטרותנו כרגע — הקמת מוסד.

חיים רמון:

„אני לא רוצה להיות עוד קוריוז!“

המרכז הנבחר של מיפלגת-העבודה, כך מתפארים במיפלגה, הוא צעיר ורענן יותר מקודמיו, רבים מציינים שזהו עידן חדש, או לפחות ניצניו, במיפלגה שהפכה שם נרדף לעסקנות וסיאוב. שוחחתי על-כך עם חברי-הכנסת הצעיר ביותר מטעם המערך, וגם בכנסת כולה, חיים רמון.

את השיחה קטעו תדירות צעירים, שזעמו על כך שנתרו „בחוץ“.

● **בחירת המרכז עמדה הפעם בסימן המאבק בין הצעירים לוותיקים.**

ניתן לומר שהמאבק על המקומות במרכז התרכז בעיקר על כך שלדור הצעיר — אני מעדיף לכנות אותו: דור ההמשך — תהיה השפעה, עד כה לא היה מישקל מכריע לאנשים מתחת

מיפלגת העבודה

לגיל 45 במרכז-המיפלגה: הדור הזה קופח, עובדה: יש למיפלגה רק חברי-כנסת אחד — אני! — מתחת לגיל 45.

● **מוזר שדווקא אתה נאבק על הצערת המרכז והרשימה לכנסת, לא נוח לך להיות יחיד במינו?**

זאת ראייה פוליטית מאוד-מאוד צרה, קוריוז! זה מעניין להיות במשך שנה אחת, ומה הלאה? מבחינת המיפלגה, מיפלגה שכל הדור הצעיר שלה מסתכם בקוריוז — אני — או עתידה בעברה: גם מבחינה אישית זה לא תורם לי במיוחד, אני מניח שאילו היו עוד ארבעה-חמישה חברי-כנסת בגילי, פחות או יותר — הייתי הופך לוותיק ביניהם והייתי נהנה מכך יותר, זה היה תורם לי, זה לא שאני מקופח בסיעתי, להיפך! אבל מולי ניצבים בליכוד שמונה-תישעה נציגים בכנסת, שהם פחות או יותר בגילי, ולי אין תשובה עליהם.

● **אני מבינה מכך שאתה מרוצה מהרכבו של המרכז החדש.**

מאוד מרוצה, אני מרוצה מהתחזקות הדור הצעיר ודור הביניים, על כל גווניו, בשעה זאת — דקות ספורות לפני היוודע התוצאות הסופיות — אני מעריך, כי כוחם של הצעירים הוכפל, בהשוואה למרכז הקודם, ואני רוצה לזקוף זאת ליזמות של המזכ"ל עוזי ברעם, הצערת המרכז הושגה בזכותו, עובדה שלפני מינויו למזכ"ל לא הצלחנו לעשות זאת.